

На странство да нѣ ускрнешъ;
Цалѣвкѣ чакатъ тѣхъ очи,
Помни да се завърнешъ. —

Догдѣ че въ странство азъ стоѣ
Щѣ съмъ на мѣки люти,
Озъ въздышки горки щѣ броѣ
Раздѣланы-тѣ минѣты.

Догдѣ безъ мене, дружке, ты
Далечъ сама прѣкывашъ,
За менѣ ти сърце да трепти,
По слова да преливашъ.

Плаци, въздышай и тѣжи,
Сърце, сърце злочесто!
Отъ какъ те жалостъ нарази
Ты ронишъ слъзы често.

Денѣ въздышашъ, а нощѣ
Дѣешъ слъзы горчивы. —
Обѣтъ-тъ ми се от-ца, от-ца